

Nr 158.

Av herr **Mannerskantz m. fl.**, om utvidgning av replikrätten i första kammaren.

I första kammarens ordningsstadga § 12 regleras replikrätten, varom det föreskrives: »Utan hinder av vad i 1 mom. stadgas må ledamot, som under överläggningen i en fråga redan yttrat sig, kunna efter talmannens beprövande för kort genmäle, innefattande upplysning eller rättelse, i anledning av en efterföljande talares anförande erhålla ordet under högst tre minuter omedelbart efter sådan talare». Andra kammarens arbetsordning är likalydande i denna del. Enligt praxis lämnas ordet för kort genmäle efter en talare till blott en av dem, som förut deltagit i debatten, medan i andra kammaren var och en som under liknande villkor önskar replikera en talare kan erhålla ordet.

1947 års sakkunniga angående riksdagens arbetsformer berörde i sitt betänkande olikheten mellan kamrarna vid tolkningen av ifrågavarande stadgande. De sakkunniga yttrade att »den i första kammaren rådande praxis att tillåta endast en ledamot ett kort genmäle efter närmast föregående anförande icke synes stå i överensstämmelse med stadgandets anda, då den innebär en uppenbar orättvisa mot andra ledamöter, som kunna ha lika stor eller större anledning att få göra ett bemötande av den föregående talaren». De ansågo därför att kamrarnas ordningsstadgor böra ändras så att den i andra kammaren hittills följda mera liberala praxis i fråga om replikrätten uttryckligen stadgefästes.

Med hänvisning till de sakkunnigas uttalande, mot vilken ingen invändning restes vid riksdagens behandling i föl av huvudgrunderna för en reform av riksdagens arbetsformer, hemställa vi,

att första kammaren måtte besluta sådan ändring av sin ordningsstadga, att replikrätt efter en talare må efter talmannens beprövande medges alla de ledamöter, som tidigare deltagit i debatten och önska ordet för dylikt kort genmäle.

Stockholm den 21 januari 1949.

Axel Mannerskantz.

Fritiof Domö.

Elon Andersson.